

ÉLETKÉP

Leginkább egy „kopasz barack” hajméretével rendelkező fiatalember apró gesztusa volt képes elindítani a gondolatsort, aminek senki nem tudja hol a vége. Egy rendőri igazoltatás záróakkordjaként laza és természetes csukló mozdulattal, mintegy megvetését tükröződő és a rendszer igazságtalanságának jelképeként az utolsó szál kivarázsolása és a fül mögé tétele között eltelt másodpercben a doboz látványos eldobásával tüntetett. A hatóság embere a szándéktól függetlenül, felszólította a fenti tárgyi bizonyíték azonnali felvételére egy-két keresetlen szó formájában. Tulajdonképpen a természetvédelem és a föld jövője iránti globális aggodás csapott össze a meggyfák árnyékában az egyéni önrendelkezés és az önromboló egoizmus kettősével.

A meggyfák csak élvezték volna a kellemes napsütést ám főhősünk meg kellett, hogy szabaduljon a szájában meggyűlt keserűségtől, így ennek eredménye a leveleken landolt.

Az időrendet szabadon kezelve meg kell értse a kedves olvasó, hogy az igazoltatás nem volt alaptalan, mert első pillantásra felmérhető volt a helyzet, hogy „menedzserünk” két hölgy kísérője a saját szakmájának lelkes és szorgalmas híve, bár szakszervezeti formában még a pillangók sem rendelkeznek betonkoptató szakosztállyal.

Emberünk magabiztossága már szinte súrolta a szemtelenség határát, mikor is a maratoni futás olimpia számának bemelegítését végezte el a hivatalos közeg adatlekérése közben, némileg a csípőmozgás javára eltolódott gyógytorna mozdulatokkal.

Mint ismeretes a pillangók szépen és viszonylag gyorsan szállnak, ennek tudatában az egyik hölgy hazasétált, feltételezhetően valamit otthon felejtett a műszakos munkaruházatból és nem vette volna a lelkére, ha emiatt munkahelyi megkülönböztetés éri.

A határozottan „menedzser” kinézetű főhősünk ruházatán akad meg az avatatlan szem. Hiszen a gondosan összeválogatott és trendi bemelegítő alsó és felső részből álló, ám semmiképpen barlangban lakó rokonával össze nem téveszthető, időjárásnak megfelelő összeállítás divathét nyertes, továbbá a három csík helyett négy virított a kényelmes szabadidős cipőjén, jelezve a világnak, hogy ő ebben is egy vonallal menőbb. A giccsparádés óra mérete foglalta keretbe az elmúló idő kegyetlenségét és a kutyalánc típusú nyakék sem hagyott kétséget afelől, hogy nem minden sárga ami fénylik. Visszatérve a pillangókra, egy sanda nézés elég volt a másik hölgynek, hogy sürgősen értesítse az egyes számú pillangót a közeledő viharra és gyors visszatérésre biztassa.

Aki a feszültségtől sűrű levegőben a tragédia közeledtét várná, annak sajnálatos módon csalódnia kell. A meggyfák tovább élvezték a nap áldásos tevékenységét és a feltámadó szél simogatta a zöld leveleket, mikor tovább kalandozott a tekintet és a csorda bőgése törte meg az idillt.

Természetesen felmerül a kérdés, hogy a tehének tömege, hogyan került a képbe, de szögezzük le, a legelő szélén található a minek-ide utca vége. Aki úgy gondolja semmi romantikus nincs egy tehénben az nem biztos, hogy téved. Ennek ellenére olyan sokat látnak egy utca lakóiból nap mint nap, hogy kész csoda a tej el nem apadása. Biztosan a kevésbé romantikus alkat, a csendesen kérődzve szemlélődés vagy csak az emberek iránti közöny miatt ilyen nyugodtak. Pedig látják a gyász perceit és a kerékgumi fekete füstjét, erre inkább odébb húzódnak. A veszekedést, kiabálást és verekedésbe forduló viselkedést hűvös eleganciával kezelik. Látják a gomba módra szaporodó gyermekállományt és meg sem lepődnek, ha pottyantani kell, ezen az utcán a kétlábúak is ugyanúgy járnak el, mint ők.

Természetesen az ecsettel festett kép hangulatában száguldozó gondolatok nem változtatnak a rideg valóságon. Kíméletlenül előkerül a nyomtatvány és a toll, a körmölés eredményeként készül a tanulmány. Prózái és pontos, tényszerű és mérlegelés nélkül tükrözi a különböző telkeken található viszonyokat.

Nem képes vázolni az érzelmeket, a kíváncsiságot a gyermek szemekben, a szégyen vagy a harag pírját sem adja vissza, se a nyári légy és szúnyogfelhőt, vagy a kutyák és macskák kánonját. Legkevésbé a süllyedő hajóról elsőként menekülő rágcsálók szemétkupacokat cikk-cakkban kerülő bravúros menekülését az útvesztőben. Mert ez bizony egy másik világ, másik bolygó vagy csak másik század. Mintha visszatérne a múlt, de egy okostelefon vagy egy vezeték nélküli hangszóró visszazökkent a sínre. Bárcsak igaz lenne, hogy csepereg az eső, lefolyik az arcomon, mert ez a zene bömböl az utca végéről és elmosná az utcáról a szemetet, az éhséget, a sok-sok gondot és bajt.

Tovább előre a terv szerint, hiszen pont munkaidőből megy ez a történet is. El kerülnek a lakók, a seprűk, a felmosó, de a vak is látja ez itt maga az elhagyatottság és a nyomor. Mindig más a hibás, a szomszéd portája a rosszabb, ott vannak többen és ott a hiba. Itt mindenki jó és a védőnő teszi a fésűvel a hajba a sok kis élősködőt. A 300 óra feletti hiányzás is mindig igazolt, ha meg nem bírják a fiatalok a vérükkel, az nem a szülő hibája volt. Napközben még elviselhető a tömeg, de estére hazatér ki-ki a telepre. Ha előkerül az ital, parazsa lesz a szavaknak, könnyen elcsúszik a pillangós, meg a balta.

Az igazság odaát van, itt meg néha a világvége és marad sok-sok kép fejben, emlékbe. Egy jó tanács csupán, hogy ne vidd haza, vegyél példát a csordáról és a meggyfáról, maradj nyugodt és élvezd a napsütést, a szelet és képzeld, hogy a világ kerek.

Így zárul a mese, melyben volt pár boci és egy darab „menedzser”, csendes meggyfák és hangoskodó emberek. Összefoglalva ilyen módon is lehet tanulmányozni környezetet.